

RESSÒ DE LA PARAULA

La veritat dels diners

No deixa de sorprendre, per bé o per mal, la importància que el diner té en la nostra vida. Les teories, els plans, els projectes, en qualsevol àmbit de la vida humana de res no serveixen si no compten, d'alguna manera, amb els diners. Quan escoltem discursos plens d'entusiasme, se sent la veu del realista «assenyat» que diu: «està bé, però això qui ho paga? d'on sortiran els diners?»; o bé, l'advertiment d'aquell experimentat en la vida, que observa: «a qui beneficiarà tot això? qui hi sortirà guanyant?»; i davant d'una exhortació a practicar la solidaritat i la justícia, algú que respon: «però aquest que predica, tindrà tant entusiasme a l'hora de rascar-se la seva pròpia butxaca»? Sovint les grans utopies polítiques s'enfonsen quan arriben al terreny de l'economia real.

Sense compartir la teoria de Karl Marx, que afirmava que l'economia era el motor i la base de tota la història humana, cal reconèixer que els diners constitueixen un factor decisiu, aporten una autèntica injecció de realisme i una prova de la veracitat de les idees. Conec una persona, ja gran, d'esperit bastant crític en tot, que a l'hora de sospesar l'autenticitat o el valor evangèlic d'un moviment o un grup, sempre diu: «I què en fan, amb els seus diners? són capaços de desprendre's d'allò propi per a compartir-ho?» He pogut llegir aquests dies un llibre, síntesi de moltes i serioses investigacions històriques, l'autor del qual, Peter Brown, mostra

l'efecte «revolucionari» que va tenir en la història del final de l'Imperi Romà la crida de Jesús al jove ric: «Ves, ven tot el que tens, dona els diners als pobres i segueix-me... És més difícil que entri un ric al Regne del Cel...»

Si ens fixem en el Nou Testament, els diners, les monedes, els béns materials, són presents gairebé en cada capítol. La famosa col·lecta en benefici dels pobres de l'Església de Jerusalem mereix dos capítols en la Segona Carta de sant Pau als Corintis...

En definitiva, sembla que l'amor es fa «vertader» quan toca la butxaca. I també l'egoisme, de mane-

ra que els diners són instrument de virtut o de pecat segons el cor de qui ho remena.

Com cada any celebrem el «Dia de Germanor». És el dia en què intensifiquem la nostra generositat per posar en comú béns a favor de tota la comunitat diocesana. Heus aquí un dels moments en què posem a prova «l'autenticitat del nostre esperit de comunió». Aquest esperit de comunió avui l'expresssem amb la imatge de la família: senzillament som una família i, per tant, compartim els béns.

Ningú no posarà en dubte que, quan el pare o la mare porten a casa el sobre amb el sou (com passava abans, que es cobrava en efectiu cada mes) o quan van ells mateixos al supermercat (i també els avis amb més freqüència) i s'enduen la compra o quan dediquen temps a la cura de tots, en la neteja o a la cuina, sense escatimar esforços, ho fan perquè se senten família; aquesta raó ja és suficient, no cal donar més explicacions. És l'esperit de família el que ens empeny a compartir. I cada gest fa veritable l'afecte familiar. I cada mancança de gestos que posin en comú els béns és una denúncia de falta d'amor familiar.

Que el «Dia de Germanor» manifesti el parentiu que ens uneix a l'Església Diocesana. Serà una prova que més enllà de les paraules i de les bones intencions, la nostra germanor és veritable.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Els amics de Jesús, família nombrosa

La celebració del sagrament del baptisme era a punt d'acabar; només faltava demanar la benedicció de Déu, Pare, Fill i Esperit Sant. El pare de la nena que acabava de ser incorporada a la comunitat dels creients s'avançà al micròfon i llegí aquesta carta: «No sabem quina cara tindràs quan puguis llegir aquestes línies; esperem que sigui igual de riallera que ara. Tampoc no sabem què haurà estat dels qui t'acompanyen el dia del teu bateig. El que sabem del cert és que Jesús és amb tu per sempre. Sabem que avui t'incorpores a una comunitat i trobaràs sempre qui te'n parli.»

Mostrant un carnet, acompanyat dels confits corresponents, el pare afegí: «T'adjuntem amb el text el record del teu bateig. És un carnet. Podria ser el

de família nombrosa, que és el que som amb la teva arribada. Tots ho som, però, en la comunitat d'amics de Jesús, que t'encoratgem a descobrir d'una punta a l'altra del món. Hem optat per aquesta imatge perquè ens dona peu a parlar-te de Déu, un Déu que és amor i, com a tal, és comunitat, és relació, és donació. D'això, al club dels cristians en diem una cosa que potser al principi et semblarà molt rara, *Trinitat*; però és en el seu nom que et trobaràs amb els teus amics els diumenges o acabaràs les teves pregàries. Al carnet, hi hem posat una frase de l'Evangeli al costat de la teva fotografia actual: «Qui acull un infant com aquest en nom meu, a mi m'acull» (Mt 18,5). Ho hem posat perquè tant tu com els teus germans sou per a nosaltres, els vostres pares, la presència de l'E-

vangeli en el nostre dia a dia. Ja sabràs que l'Evangeli vol dir bona notícia i tu i els teus germans sou la bona notícia que hem pogut anunciar al nostre món. Amb això ens agradaria que la teva vida i la dels teus germans, que tant estimem, pugui ser una alegria per a tots aquells que us envoltin. El que demanem no és res més del que hem celebrat avui: Que l'Esperit de Jesús, l'amor del Pare, la força de l'Esperit, siguin sempre amb tu.»

Invocant la benedicció de Déu per als pares perquè siguin un bon exemple de vida cristiana, per a la nena perquè es faci gran i sigui virtuosa i per als familiars i amics que l'acompanyaran en el seu creixement, acabà la celebració amb un *amén* joïós i confiat a cada invocació.

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

La verdad del dinero

No deja de sorprender, para bien o para mal, la importancia que el dinero tiene en nuestra vida. Las teorías, los planes, los proyectos, en cualquier ámbito de la vida humana de nada sirven si no cuentan, de alguna manera, con el dinero. Cuando se escuchan discursos llenos de entusiasmo, se oye la voz del realista «sensato» que dice: «está bien, pero eso ¿quién lo paga?, ¿de dónde saldrá el dinero?»; o bien la advertencia de aquel experimentado en la vida, que observa: «¿a quién beneficiará todo eso?, ¿quién sale ganando?»; y ante una exhortación a practicar la solidaridad y la justicia, alguien que responde: «pero éste que predica, ¿tendrá tanto entusiasmo a la hora de rascarse su propio bolsillo»? Frecuentemente las grandes utopías políticas se vienen abajo cuando llegan al terreno de la economía real.

Sin compartir la teoría de Karl Marx, que afirmaba que la economía era el motor y la base de toda la historia humana, hay que reconocer que el dinero constituye un factor decisivo, aporta una auténtica inyección de realismo y una prueba de la veracidad de las ideas. Conozco una persona, ya mayor, de espíritu bastante crítico en todo, que a la hora de sopesar la autenticidad o el valor evangélico de un movimiento o un grupo, siempre dice: «Y ¿qué hacen con su dinero?, ¿son capaces de desprenderse de lo propio para compartirlo?». He podido leer estos días un libro, síntesis de muchas y serias investigaciones históricas, cuyo autor, Peter Brown, muestra el efecto «revolucionario» que tuvo en la historia del final del Imperio Romano la llamada de Jesús al joven rico: «Anda, vende todo lo que tienes, da el dinero a los pobres y sígueme... Es más difícil que entre un rico en el Reino de los Cielos...»

Si nos fijamos en el Nuevo Testamento, el dinero, las monedas, los bienes materiales, están presentes casi en cada capítulo. La famosa colecta en beneficio de los pobres de la Iglesia de Jerusalén merece dos capítulos en la Segunda Carta de San Pablo a los Corintios...

En definitiva, parece que el amor se hace «verdadero» cuando toca el bolsillo. Y también el egoísmo, de manera que el dinero es instrumento de virtud o de pecado según el corazón de quien lo maneja.

Como cada año celebramos el «Día de Germanor». Es el día en que intensificamos nuestra generosidad para poner en común bienes a favor de toda la comunidad diocesana. He aquí uno de los momentos en que ponemos a prueba «la autenticidad de nuestro espíritu de comunión». Este espíritu de comunión hoy lo expresamos con la imagen de la familia: sencillamente somos una familia y, por tanto, compartimos los bienes.

Nadie pondrá en duda que, cuando el padre o la madre traen a casa el sobre con el sueldo (como ocurría antes, que se cobraba en efectivo cada mes) o cuando van ellos mismos al supermercado (y también los abuelos con más frecuencia) y cargan con la compra o cuando dedican tiempo al cuidado de todos, en la limpieza o en la cocina, sin escatimar esfuerzos, lo hacen porque se sienten familia; esa razón ya es suficiente, no hay que dar más explicaciones. Es el espíritu de familia el que nos empuja a compartir. Y cada gesto hace verdadero el afecto familiar. Y cada carencia de gestos que pongan en común los bienes es una denuncia de falta de amor familiar.

Que el «Día de Germanor» manifieste el parentesco que nos une en la Iglesia Diocesana. Serà una prueba de que más allá de las palabras y de las buenas intenciones, nuestra hermandad es verdadera.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Cadena de pregària per les vocacions

La vocació és el somni de Déu per a cada un de nosaltres, que espera la terra adequada per esclatar i desenvolupar-se. Al mateix temps, la nostra vocació neix i s'enforteix en la trobada amb els altres. Creixem en la nostra vocació quan anem donant resposta a preguntes que ens fem, construint certeses. Aquestes idees bàsiques d'acompanyament i discerniment són les claus de la cultura vocacional que es vol aprofundir de manera transversal en tots els àmbits pastorals durant aquest any, de la mateixa manera que en anys anteriors s'ha aprofundit de manera territorial, amb les «estades vocacionals» desenvolupades a cada arxiprestat.

En aquest mes de novembre, mes vocacional marcat per la iniciativa de les diòcesis de la Tarraconense de pregar de manera contínua per les vocacions, la nostra diòcesi té assignats els dies 9, 19 i 29. Es poden consultar diversos materials al web de la Delegació de Pastoral Vocacional, als seus comptes twitter i instagram @DeuetCrida i a www.cadenadepregaria.cat

Xavier Montané, nou acòlit

Demà, dilluns 13 novembre, el cardenal Joan Josep Omella instituirà acòlits cinc seminaristes de Barcelona i Xavier Montané, seminarista de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Serà en l'Eucaristia que tindrà lloc a la capella del Seminari Conciliar, a les 19.30 h. Donem-ne gràcies a Déu i preguem per ells en aquest pas cap al presbiterat.

Entre tots els seminaristes de Sant Feliu, Xavier Montané és el segon per la dreta de la línia inferior.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

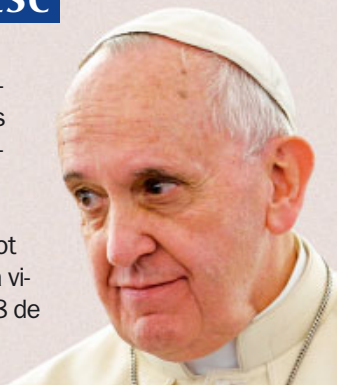

@Pontifex: «La caritat és més autèntica i més incisiva si la vivim en comunió» (25 de setembre).

@Pontifex: «Compartim sense por el camí dels emigrants i dels refugiats» (27 de setembre).

@Pontifex: «Treballem per un món sense armes nuclears, aplicant el Tractat de no proliferació per abolir aquests instruments de mort» (26 de setembre).

@Pontifex: «Trobar a Jesús pot canviar decisivament la nostra vida, omplint-la de significat» (28 de setembre).

Amb tu, som una gran família

La campanya de Germanor d'enguany incideix novament en la idea que tota l'Església som una gran família. Ben lògic, perquè si som una família, vol dir que som germans els uns dels altres i, per això, ens ajudem concretament en les necessitats, a més de compartir els diversos moments que la vida ens ofereix.

El projecte, com a família de l'Església diocesana, és ser plenament autosuficients econòmicament, és a dir, que puguem cobrir totes les necessitats que es presenten per desenvolupar la missió de l'Església en els seus àmbits assistencial, celebratiu, pastoral, cultural, evangelitzador, etc. I això és possible gràcies a la col·laboració, també econòmica, dels fidels.

De fet, la major part dels ingressos del Bisbat durant l'any 2016

podem dir que provenen de les aportacions dels fidels, ja sigui per la via dels donatius directes al bisbat, com de l'assignació tributària (la X de la Renda), com a través del Fons Comú Diocesà. Aquest fons s'alimenta de les aportacions que fan les parròquies al Bisbat en funció dels seus ingressos i que el Bisbat redistribueix un altre cop a les parròquies.

D'aquesta manera és com podem fer front a certes despeses algunes comunitats parroquials dels arxiprestats d'Anoia, Piera-Capellades o Vilafranca del Penedès, per exemple. Hi ha parròquies que a les col·lectes setmanals no recullen ni tan sols per cobrir la benzina del mossèn que celebra a diversos temples, ja que la població i la feligresia és molt reduïda.

Un altre cas és el d'esglésies de gran valor arquitectònic que neces-

siten una intervenció per garantir la seguretat i la conservació de la construcció. Sovint aquestes parròquies no poden fer front amb liquiditat a despeses tan voluminoses, i troben ajuda en el Fons Comú Diocesà.

Trobareu més detalls dels comptes de l'Església diocesana i de les iniciatives i activitats que porta endavant el Poble de Déu que camina al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat en dues publicacions. D'una part, el quadern *La Nostra Església*, que es difon a totes les parròquies. D'altra part, la *Memòria anual d'activitats* del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, referida al 2016, que enguany es realitza per primera vegada, en sintonia amb el compromís de transparència adquirit amb tota la societat i que veurà la llum a finals d'aquest mes de novembre.

Visita Pastoral als arxiprestats

Piera-Capellades. Va tenir lloc durant la segona quinzena d'octubre. Dimecres 18 d'octubre, a més de les entrevistes personals amb els capellans, el bisbe Agustí també es va reunir amb la comunitat religiosa de les Missioneres Filles del Cor de Maria, que regeixen la residència d'ancians Sant Bonifaci, de Piera, i amb les religioses Caputxines de la Mare del Diví Pastor, que tenen un col·legi a Capellades. Dimecres 25 va tenir lloc la reunió amb el Consell Pastoral Ar-

xiprestal i diumenge 29 va tenir lloc un dinar i reunió de treball conjunta amb els preveres i, a les 18 h, la cloenda de la Visita Pastoral, a Vallbona d'Anoia: en primer lloc una reunió oberta amb els membres dels consells pastorals parroquials i altres agents de pastoral i, a continuació, el res de Vespres.

Vilafranca del Penedès. Aquest serà el proper arxiprestat en rebre la Visita Pastoral del bisbe Agustí, durant la segona quinzena del mes de novembre.

AGENDA

► **XII Jornades de Formació i Animació Pastoral a Sant Feliu.** Comencen demà i fins al dijous 16 de novembre, de 21.30 a 23 h, a la Casa de l'Església, per a tota la Vicaria del Llobregat.

► **Músiques del retaule.** Cicle de concerts de música sacra a l'Església de Santa Maria de la Geltrú, de Vilanova i la Geltrú. Dissabte 18 de novembre, a les 20.30 h, concert de la Cobla de ministrers de la ciutat de Tarragona. Entrada 10 €. Organitzat per l'Associació d'Amics del Retaule de Santa Maria de la Geltrú.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Sa 1,1-7 / Sl 138 / Lc 17,1-6]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867), sant Homobò, comerciant de Cremona (†1197); sant Ennata, vg.

14. ■ Dimarts [Sa 2,23-3,9 / Sl 33 / Lc 17,7-10]. Sant Serapi, primer màrtir, mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

15. ■ Dimecres [Sa 6,2-12 / Sl 81 / Lc 17,11-19]. Sant Albert el

Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

16. ■ Dijous [Sa 7,22-8,1 / Sl 118 / Lc 17,20-25]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta; sant Edmon, bisbe; sants Roc (Roque) González, Alons Rodríguez i Joan del Castillo, jesuïtes mrs.

17. □ Divendres [Sa 13,1-9 / Sl 18 / Lc 17,26-37]. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa

viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. III); sant Iscle i santa Victòria, germans mrs. a Còrdova (303).

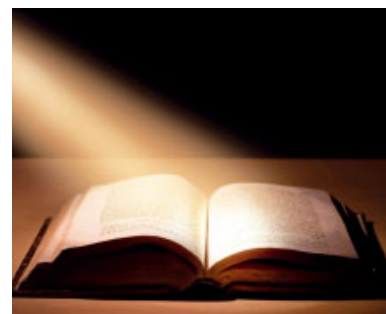
18. ■ Dissabte [Sa 18,14-16; 19,6-9 / Sl 104 / Lc 18,1-8]. Dedicació de les basíliques de sant Pere i sant Pau, apòstols; sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.

19. ■ Diumenge vinent, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Pr 31,10-13.19-20.30-31 / Sl 127 / 1Te 5,1-6 / Mt 25,14-30 (o bé, més breu: 25,14-15.19-20)]. Sant Crispí, bisbe d'Ècija, sant Faust o Fost, diaca i mr.; St. Abdies, profeta (s. V aC).

Diumenge XXXII de durant l'any

COMENTARI

La saviesa la troben els qui la cerquen

Al llibre de la Saviesa de Salomó els recursos de la cultura grega són només instrument per presentar millor la fe del Poble d'Abraham.

La sinagoga del temps de Jesús en reconeixia la seva inspiració divina i per això l'Església naixent l'acceptà com a Paraula de Déu.

La 2a part del llibre (6-9) és un gran elogi de la Saviesa exhortant a cercar-la i notant que *ella mateixa es fa conèixer als qui la desitgen*.

El qui matineja per sortir a buscar la Saviesa divina no s'hi haurà de cansar: la trobarà asseguda a les portes de casa.

Al món grec molt pocs assolien saviesa.

Pau apuntava (3,10) *el que encara falta a la vostra fe*. La mort dels primers cristians els ha trasbalsat, sobretot perquè llur fe se centra en la imminent vinguda definitiva del Senyor (1,10).

També ells poden morir abans que vingui el Senyor per *endur-se'ns amb Ell!*

L'Apòstol vol animar-los: *Consoleu-vos amb aquestes paraules*. Quines?

Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, creiem també que Déu s'endurà amb Ell els qui han mort en Jesús.

El punt de partença i fonament per creure això és la indefectible comunió del cristià amb Crist.

Per la fe i el baptisme el cristià és realment un mateix cos amb Crist. Si el cap —Crist— passa de la mort a la Vida en plenitud, aquest mateix és el destí dels membres del seu cos.

Si cada paràbola il·lustra un aspecte de la veritat sencera, la d'avui ensenya l'error de confiar que un l'altre supleixi la meua manca de seny. Aquelles *noies* volien totes *sortir amb torxes a rebre l'espòs*: sense diferència en el desig.

Però *les desassenyades no s'emportaren oli per a les torxes*, mentre que *cadascuna de les prudentes se'n proveí d'una ampolla*.

Som *imprudents* si oblidem proveir-nos de tot allò que ens farà possible créixer en la fidelitat a Crist i al seu Evangeli per camins de germanor.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sa 6,12-16)

La saviesa és resplendent i no s'apaga mai. Els qui l'estimen, arriben fàcilment a contemplar-la, la troben tots els qui la cerquen: ella mateixa es fa conèixer als qui la desitgen. Si algú matinejava per sortir a buscar-la, no s'hi haurà de cansar: la trobarà asseguda a les portes de casa. Pensar-hi sempre ja és tenir l'enteniment madur, i si, per trobar-la, hi ha qui passa nits en vetlla, aviat perd el desfici, perquè ella ronda sempre buscant els qui se la mereixen; generosament se'ls apareix pels camins i els surt al pas en tot el que es proposen.

► Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vós, per vós es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir i alçar les mans lloant el vostre nom. / Saciats del bo i millor, us lloaré amb el goig als llavis. R.

Quan des del llit us recordo, / passo les nits pensant en vós, / perquè vós m'heu ajudat, / i sóc feliç sota les vostres ales. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 4,13-18)

Germans, no podeu desconèixer què serà dels difunts: no voldríem pas que us entristíssiu, com ho fan els altres, que no tenen esperança. Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, creiem també que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell. D'acord amb la paraula del Senyor us diem que nosaltres, si encara quedàvem amb vida quan arribarà el Senyor, no serem primers que els qui hauran mort, perquè, a un senyal de comandament, al crit d'un arcàngel, al toc de corn de Déu, el Senyor mateix baixarà del cel, i els qui han mort en Crist ressuscitaran primer; llavors els qui d'entre nosaltres quedem en vida serem enduts juntament amb ells pels aires, en els núvols, per sortir a rebre el Senyor, i així estarem amb ell per sempre. Consoleu-vos, doncs, els uns als altres amb aquestes paraules.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 25,1-13)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Passarà amb el Regne del cel com amb deu noies, que sortiren amb torxes a rebre l'espòs. N'hi havia cinc de prudentes, i les altres cinc eren desassenyades. Les desassenyades no s'emportaren oli per a les torxes, però cadascuna de les prudentes se'n proveí d'una ampolla. Com que el nuvi trigava, els vingué son, i totes s'adormiren. Ja era mitjanit quan se sentí cridar: L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l. Aquelles noies es despertaren i començaren totes a preparar les torxes. Les que no tenien oli digueren a les altres: Doneu-nos oli del vostre, que les nostres torxes no s'encenen. Però les prudentes els respongueren: Potser no n'hi hauria prou per a totes; val més que aneu a comprar-ne. Mentre hi eren, arribà el nuvi, i les que estaven a punt entraren amb ell a la festa. La porta quedà tancada. Finalment arribaren també les altres, i deien des de fora: Senyor, Senyor, obriu-nos. Però ell els respongué: Us dic amb tota veritat que no us conec. Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora.»

► Lectura del libro de la Sabiduría (Sab 6,12-16)

Radiante e inmarcesible es la sabiduría, la ven con facilidad los que la aman y quienes la buscan la encuentran. Se adelanta en manifestarse a los que la desean. Quien madruga por ella no se cansa, pues la encuentra sentada a su puerta. Meditar sobre ella es prudencia consumada y el que vela por ella pronto se ve libre de preocupaciones. Pues ella misma va de un lado a otro buscando a los que son dignos de ella; los aborda benigna por los caminos y les sale al encuentro en cada pensamiento.

► Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Oh, Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo, / mi alma esta sedienta de ti; / mi carne tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua. R.

¡Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de envidia y de manteca, / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

En el lecho me acuerdo de ti / y velando medito en ti, / porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 4,13-18)

No queremos que ignoréis, hermanos, la suerte de los difuntos para que no os aflijáis como los que no tienen esperanza. Pues si creemos que Jesús murió y resucitó, de igual modo Dios llevará con él, por medio de Jesús, a los que han muerto. Esto es lo que os decimos apoyados en la palabra del Señor: precederemos a los que hayan muerto; pues el mismo Señor, a la voz del arcángel y al son de la trompeta divina, descenderá del cielo, y los muertos en Cristo resucitarán en primer lugar; después nosotros, los que vivamos, los que quedemos, seremos llevados con ellos entre nubes al encuentro del Señor, por los aires. Y así estaremos siempre con el Señor. Consolaos, pues, mutuamente con estas palabras.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 25,1-13)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta paràbola: «Se parecerà el reino de los cielos a diez vírgenes que tomaron sus lámparas y salieron al encuentro del esposo. Cinco de ellas eran necias y cinco eran prudentes. Las necias, al tomar las lámparas, no se proveyeron de aceite; en cambio, las prudentes se llevaron alcuza de aceite con las lámparas. El esposo tardaba, les entró sueño a todas y se durmieron. A medianoche se oyó una voz: «¡Que venga el esposo, salid a su encuentro!». Entonces se despertaron todas aquellas vírgenes y se pusieron a preparar sus lámparas. Y las necias dijeron a las prudentes: «Dadnos de vuestro aceite, que se nos apagan las lámparas». Pero las prudentes contestaron: «Por si acaso no hay bastante para vosotras y nosotras, mejor es que vayáis a la tienda y os lo compréis». Mientras iban a comprarlo, llegó el esposo, y las que estaban preparadas entraron con él al banquete de bodas, y se cerró la puerta. Más tarde llegaron también las otras vírgenes, diciendo: «Señor, señor, ábrenos». Pero él respondió: «En verdad os digo que no os conozco». Por tanto, velad, porque no sabéis el día ni la hora.»